

Πρὸ τοῦ Auber ὠμίλου περὶ τῆς ἀνίας ἦν συν-
επάγεται τὸ γῆρας.

— Ναί, εἶπεν, εἶνε ἀνικρὸν τὸ γῆρας, καὶ ὁ-
μως εἶνε τὸ μόνον μέσον τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μέ-
χρι σήμερον ὅπως ζῶμεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

Ἡρώτα τις ἐνώπιον τοῦ Auber τὸν Ἀλφρέδον
Μυσσέ, ὅστις ὡς γνωστὸν οὐχὶ μετὰ προθυμίας
ἐπελαμβάνετο τῆς γραφίδος.

— Αἱ! καὶ πῶς ἴαγει ἡ νέα σας κωμῳδία;

— Προχωρεῖ, ἀπεκρίνατο ὁ ποιητὴς τοῦ Ρολλά.

— Ναί, ἔκαμεν ἤδη τὰ ente-actes, προσέθη-
κεν ὁ Auber μειδιῶν.

Διδάσκαλός τις τοῦ Ὠδέϊου ἀπηύθυνεν αὐτῷ
ὡς διευθυντῆ μίαν ἡμέραν σφοδροτάτην ἔκθεσιν
κατὰ τινος μαθητοῦ μόλις ἐνδεκαετοῦς, οὗτινος
ἀνωμολόγει μὲν τὴν μεγίστην εὐφυϊαν, ἀλλ' ὄν
κατηγορεῖ ὡς λιαν ἀπρόσεκτον. Ἡ ἔκθεσις κατέ-
ληγεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ μαθητὴς ἦτον
ἄξιος ἀποπομπῆς.

Ὁ Auber προσηλαῖ ἐνώπιόν του τὸν διδάσκα-
λον καὶ τὸν μαθητὴν.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι; ἐρωτᾷ τὸν μικρόν.

— Ἐνδεκα, ἀποκρίνεται ὁ μαθητὴς.

— Ἐνδεκα! ἀναφωνεῖ ὁ Auber μετ' ἀγανα-
κτῆσεως, καὶ ἂν δὲν σφρονισθῆς εἰς αὐτὴν τὴν
ἡλικίαν πότε λοιπὸν θὰ σφρονισθῆς;

Καὶ ἀπέπεμψεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσε-
ως μαθητὴν καὶ διδάσκαλον, τοῦ τελευταίου τοῦ-
του μὴ ἐνοήσαντος ὅτι τὸ μάθημα ἦτο δι' αὐτόν.

Κατὰ τινα διαγωνισμὸν βιολίου, ἐν τῷ Ὠδέϊῳ,
νεαρὸς μαθητὴς ἐβενδὴ ἔχων χοροῖαν, ἐπαίξε μου-
σικόν τι τεμάχιον. Γενομένης δὲ ψηφοφορίας ἂν
πρέπη νὰ τύχη ἀμοιβῆς τινος, ἐκρίθη παμψηφει
ἄξιος μελαίνης ψήφου.

— Αἱ! εἶπεν ὁ Auber, ῥίπτων βλέμμα ἐντὸς
τῆς πενθηφορούσης κάλπης, ἂν ὁ μαῦρος αὐτὸς
ἦτο εἰς τὴν πατρίδα του, δίχως ἄλλο θὰ ἐλάμ-
βανε τὸ βραβεῖον.

Κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐφημερίδα «Figaro» τῷ
1881 ὑπῆρχον ἐν Λονδίῳ τὰ ἐξῆς φιλάνθρω-
πικὰ καταστήματα· 23 διὰ τοὺς τυφλοὺς, 8 διὰ
τοὺς κωφαλάλους, 7 διὰ τοὺς ἀνιάτους, 6 διὰ τοὺς
βλάκας, 17 νοσοκομεῖα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἐκ παν-
τοίων νοσημάτων, 8 διὰ τοὺς φθισικοὺς, 5 ὀ-
φθαλμιατρεῖα, 4 διὰ τοὺς πάσχοντας ἐξ ἐπιδερ-
μικῶν νοσημάτων, 18 διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ
παιδιά, 33 δι' εἰδικὰ νοσήματα, οἷον τὰ τῶν ὀ-
δόντων, ὄτων κλπ. 37 διὰ τοὺς ἀναρξούνοντας,
14 νυκτερινὰ ἄσυλα τῶν ἀπόρων, 163 γηροκο-
μεῖα, 50 ὀρφανοτροφεῖα, 69 σφρονιστήρια, 23
καταστήματα, πωλοῦντα εὐθυνότατα τὰ τρό-
φιμα καὶ δανείζοντα χεῖματα, καὶ 98 χρη-
γοῦντα προσωρινὴν βοήθειαν τοῖς δεομένοις.

Τὰ κατωτέρω δύο δημῳδῆ μοιρολόγια, ἀπαράμιλλα
διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς βαθθὲ ἀίσθημα περιπαθείας, παρελθού-
μεν ἐκ τῆς «Συλλογῆς δημῳδῶν ἀσμάτων τῆς Ἡπείρου»
τοῦ μακαρίτου Π. Ἀραβαντινοῦ. Σ. τ. Δ.

ΔΗΜΩΔΗ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Εἰς υἱόν.

Ἐσὺ, παιδί μ' ἐκίνησες νὰ πᾶς ἔς τὸν κάτω κόσμον,
κι' ἀφίσεις τὴ μανόλα σου πικρῆ, χαροκαμμένη.
Παιδάκι μου, τὸν πόνο σου ποῦ νὰ τὸν ἀπηθώσω;
ποῦ κι' ἂν τὸν βίξω τρίστρατα, τὸν παίρνουν οἱ διαβάται,
κι' ἂν τὸν ἀφῆσω ἔς τὰ κλαριά, τὸν παίρνουν τὰ πουλάκια.
Ποῦ νὰ βαλθῶν τὰ δάκρυά μου γὰρ τὸν ξεχωρισμὸ σου;
Ἄν πέσουνε ἔς τὴ μαύρη γῆς χορτάρι δὲν φυτρώνει,
ἂν πέσουνε ἔς τὸ ποταμὸ, ὁ ποταμὸς θὰ στύψῃ,
ἂν πέσουνε ἔς τὴ θάλασσα, πνίγονται τὰ καράβια,
κι' ἂν τὰ σφαλίσω ἔς τὴν καρδιά, γλήγωρα σ' ἀνταμόνω.

Ἔτερον.

Σοῦ κρέν' ἡ μάνα σου, δὲν ἔκους; οἱ φίλοι σου, δὲν κρένεις;
— Φυσάει ἀγέρας, δὲν γροικῶ; βροχ' εἶναι καὶ δὲν βλέπω,
εἶναι κι' ἀντάρα σύγγενο καὶ δὲν καλογνωρίζω.

— Θέ' μου, καὶ πᾶψε τὴ βροχῆ, σκόρπισε τὴν ἀντάρα,
νὰ ἴδουε τὰ ματάκια του, ν' ἀκούσουνε τ' αὐτιά του,
ν' ἀνοίξῃ τ' ἀχειλάκι του τῆς μάνας του νὰ κρῖνῃ!

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δήμαρχος ἐπαρχιακῆς πολίχνης, παρπεσιδημῶν
ἐν Ἀθήναις, ἔσχε τὸ ἀτύχημα, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ
εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, νὰ τραπῆ τὴν εἰς οὐρανὸς
φέρουσιν. Οἱ συνδημῶται του μαθόντες τὸν θά-
νατον τοῦ ἀγαθοῦ δημάρχου, ἤγειραν αὐτῷ κeno-
τάφιον, ἐφ' οὗ ἐπέγραψαν.

Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Α. Σ. ταφεῖς ἐν Ἀθήναις!

Ὁ Ἀγαθόπουλος κατῶκει παραπλεύρως οἰκο-
τροφείου τινός, οὗτινος τοὺς μαθητὰς ἐβλέπε καθ' ἑ-
κάστην ἐκ τοῦ παραθύρου του.

Προχθὲς, ἐνθὺ πάλιν τοὺς ἐθεώρει ἐκ τοῦ ὕψους
του, ἔκαμνε τὴν ἐξῆ; βαθεῖαν σκέψιν·

— Περίεργο πόσο ἴλιγο μεγαλώνουν τώρα τὰ
παιδιά! Εἶνε τρία χρόνια τώρα ποῦ τὰ βλέπω κι'
ὄλο μικρὰ μένουν!

Ἐν τῷ πλημμελοδιαδίωξί.

Ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἀθλιός τις, προσκρό-
μενος δευτέραν φορὰν ὅτι κτυπᾷ τὴν γυναῖκά του.

Ὁ πρόεδρος. — Δὲν ἐντρέπεται νὰ φέρεσαι ἔ-
τσι πρὸς τὴν γυναῖκά σου;

— Νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε προεδρε, τὸ λάθος δὲν
εἶνε ἴδικό μου. Εἶμαι ζηλότυπος γιὰ τὴν ἀγαπῶ
πολύ... Εἶνε ἡ καρδιά μου ποῦ κτυπᾷ!

Εἶς φυλάργυρος ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς οἰκίας ὁ
δοντοκίτρου τινός, συναντᾶται μετὰ τινος φίλου
του, ὅστις τῷ λέγει:

— Εἶχες πονόδοντα;

— Ὠ, φοβερό!

— Καὶ τί σοῦ ἔκαμε ὁ ἱατρός;

— Μοῦ ἐξερρίξωσε... ἓνα δεκάφραγκο!